

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118367546
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6118367546.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. Advokátska kancelária Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava-mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., D. XXX/X, 2. A. A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., D. XXX/X, o zaplatenie 21 682,69 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 27. septembra 2022 č. k. 25Csp/88/2019-465 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.) a vo výroku o trovách konania (III.) m e n í takto:

Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 18 605,92 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 01. 09. 2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi sa priznáva voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 71,62%.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 21 477,69 eura s 5% úrokom z omeškania zo sumy 21 467,56 eura od 01. 09. 2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (I.). Vo zvyšku súd návrh zamietol (II.) a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 98,1% (III.). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 7 ods. 2, ods. 3 písm. a, b, c, d, e, f, ods. 4 a 7, § 8 ods. 2, 4, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 4 písm. k), ods. 5, ods. 8 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 1 ods. 2, ods. 3 písm. d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobcom a žalovanými bola platne a riadne uzatvorená dňa 02. 01. 2017 zmluva o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie na základe právneho názoru odvolacieho súdu dospel k záveru, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 33089355 zo dňa 02. 01. 2017, uzatvorenú medzi pôvodným žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi, je potrebné posúdiť aj podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd poukázal na to, že účelom poskytnutia predmetného stavebného medziúveru boli stavebné úpravy, modernizácia a obnova budovy, rodinného domu a bytového domu a udržiavacie práce. Zo samotného textu zmluvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu uviedol v zmluve o úvere aj údaje v zmysle požiadaviek zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd mal za to, že žalovaní mali v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy vedomosť o podstatných náležitostiach spotrebiteľského úveru a mohli sa rozhodnúť, či

o poskytnutie úveru požiadajú pôvodného žalobcu alebo inú banku alebo stavebnú sporiteľňu. Uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 33089355 zo dňa 02. 01. 2017 s pôvodným žalobcom žalovaní vyslovili súhlas s jej obsahom a zaviazali sa, že budú dodržiavať zmluvné práva a povinnosti. Poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom predstavujú bežnú časť ceny za poskytnutie úveru, pričom v danom prípade nemožno dôjsť k záveru, že by žalobca poplatkom spojeným s poskytnutím úveru získal hodnotu bez poskytnutia protihodnoty, pretože žalovaní protihodnotu získali vo forme poskytnutého úveru, resp. medziúveru, o ktorý žiadali. Možnosť banky alebo stavebnej sporiteľne požadovať poplatok za uzavretie zmluvy o úvere je upravená v rámci ustanovení § 499 Obchodného zákonníka, teda vyplýva priamo zo zákona. Podľa § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení stavebná sporiteľňa nemôže od sporiteľa požadovať úhradu poplatkov za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo účtu, na ktorom je takýto úver vedený. V danom prípade však boli voči žalovaným účtované poplatky za vedenie sporiteľského účtu, a nie účtu, na ktorom bol vedený stavebný úver, resp. medziúver. Zmienené poplatky si pôvodný žalobca voči žalovaným vyúčtoval na základe všeobecných zmluvných podmienok Wüstenrot stavebnej poisťovne, a. s., ako aj na základe ustanovení zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 33089355 zo dňa 21. 12. 2016. Čo sa týka námietok žalovanej, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nepostupoval s odbornou starostlivosťou, na základe čoho by mal byť predmetný úver bezúročný a bez poplatkov, prípadne nemalo dôjsť k jeho zosplatneniu, toto v konaní nebolo preukázané. Súd posúdil námietky žalovaných, že v danom prípade pôvodný žalobca ako veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou, ako nedôvodné a nepreukázané. Podľa zistení súdu v danom prípade uzatvoreniu úverovej zmluvy predchádzal návrh/žiadosť o poskytnutie úveru podaný zo strany žalovaných na tlačive stavebnej sporiteľne určenom na tento účel. Z internetovej stránky pôvodného žalobcu vyplýva, že žiadateľ o poskytnutie stavebného úveru je povinný vyplniť žiadosť, kde uvedie svoje osobné údaje, výživné, počet nezaopatrených detí, údaje o manželovi a zároveň vysloví súhlas, aby Sociálna poisťovňa poskytla údaje o tom, či je žiadateľ zamestnaný, SZČO alebo poberateľ starobného dôchodku, či je voči nemu vedené exekučné konanie a pod. Žalovaným sa v konaní nepodarilo preukázať, že by v danom prípade žalobca ako pôvodný veriteľ nekonal pri skúmaní bonity dlžníkov s odbornou starostlivosťou. Zároveň súd dospel k záveru, že žalovaným sa nepodarilo preukázať, že by zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 33089355 zo dňa 02. 01. 2017 obsahovala neprijateľné podmienky, a že by v dôsledku toho mal byť úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Čo sa týka výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, súd uviedol, že zmluva síce takto presne formulovaná nie je, čo sa týka splátok, je uvedená ich výška, počet mesačných splátok, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, dátum každej ďalšej platby k 16. dňu v mesiaci. To však neznamená, že by to malo vyvolať následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd poukázal na Smernicu EP a Rady č. 2008/48/ES o spotrebiteľskom úvere, jej čl. 10 ods. 2 písmeno h), ktorý hovorí o tom, že zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa, nad rámec európskej úpravy podľa slovenskej legislatívy výška splátky má byť individualizovaná vo vzťahu k jednotlivým položkám, z ktorých splátka pozostáva, avšak smernica takúto požiadavku neobsahuje. Žalobcovi ako spotrebiteľovi je jasné, kedy má splátku zaplatiť. Slovenský všeobecný súd sa obrátil na Súdny dvor ES s prejudiciálnou otázkou, či zmluva o úvere musí obsahovať presné označenie toho, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splácanie istiny, úroku a poplatkov. Z rozsudku Súdneho dvora ES č. C-42/15, Home Credit Slovakia vyplýva, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky, ktorá by spresňovala, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Ďalej Súdny dvor uviedol, že ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti podľa čl. 10 ods. 2 smernice, zmluva sa môže považovať za bez úrokov a bez poplatkov len v prípade, ak ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z uvedeného súd dospel k záveru, že sankcia v podobe, že úver je bez úroku a bez poplatkov za to, že zmluva neobsahuje identifikáciu splátky v jej rozčlenení na istinu, úrok a poplatky, nie je primeraná. Žalovaní ako spotrebiteľia vedeli posúdiť obsah a rozsah svojho záväzku, pretože v zmluve mali jasne uvedené, koľko splátok musia uhradiť a v akej výške. Čo sa týka písmena s), to hovorí o poplatkoch u notára, čo sa netýka predmetnej zmluvy, písmeno z) hovorí o priemernej RPMN, ktorá v zmluve uvedená bola a písmeno aa) názov zmluvy obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj citované zákonné ustanovenia, súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 21 682,69 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 21 010,02 eura od 01. 09. 2018 do zaplatenia. Úrok z omeškania súd priznal len z dlžnej istiny, čo je suma 21 010,02 eura, a to podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého je výška úroku z omeškania zvýšená o 5

percentuálnych bodov ako základná úroková sadzba ECB, pričom počiatok omeškania je uplatnený odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalobca požiadala o okamžité splatenie celého zostatku úveru (31. 08. 2018).

1.2. Súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že RPMN je v danom prípade v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, pričom žalovaní nepreukázali, že by tomu tak nebolo a súd pochybenie veriteľa pri ureení výšky RPMN nezistil. Znalecké dokazovanie súd v tomto smere považoval za nadbytočné. Žalovaní nesprávne vyhodnotili základ pre výpočet RPMN. V danom prípade nebolo možné ureiť presný výpočet do budúcnosti, vzhľadom na poskytnutie medziúveru a po splnení podmienok následne úveru. Výška RPMN (mediúver 5,98% a úver 6,61%) bola v súlade s maximálnou výškou uvádzanou MF SR v súhrnnej informácii o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrťrok 2016. Podľa el. IX ods. 1 zmluvy o úvere žalovaní osobne prevzali aktuálne platný sadzobník poplatkov stavebnej sporiteľne, ktorý obsahoval všetky informácie o odplatach vyžadovaných bankou od klienta, ktoré súvisia so zmluvou o obchode podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, a to údaje o všetkých výdavkoch spojených s uzavretím zmluvy o obchode a údaje o všetkých výdavkoch súvisiacich so zmluvou o obchode vyžadované od jeho osoby ako od klienta počas trvania zmluvného vzťahu. Podľa el. X ods. 1 zmluvy o úvere platnosť zmluvy končí a záväzok klienta zaniká splatením celej pohľadávky aj s príslušenstvom vrátane zmluvnej pokuty. Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, zaplatené poistné pre prípad smrti uzatvorené prostredníctvom Zmluvy o hromadnom poistení (ak je dohodnuté), poistné pre prípad straty zdroja príjmu (ak je dohodnuté), úroky z omeškania, sankené úroky, poplatky v zmysle sadzobníka poplatkov, ako aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Poplatky súvisiace so spotrebiteľským úverom predstavujú bežné ceny úveru, na ktorú sa v súlade s § 53 ods. 1 i, f. OZ nevzťahuje súdny prieskum jej primeranosti. Podľa ustanovení § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení sa stavebnej sporiteľni sa zakazuje požadovať od stavebného sporiteľa, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom alebo od inej fyzickej osoby - nepodnikateľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo iného úveru alebo úetu alebo zrušenie úetu, na ktorom je vedený takýto úver, a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až § 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu, a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas stavebného sporiteľa, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom alebo inej fyzickej osoby - nepodnikateľa. Citované ustanovenie Zákona o stavebnom sporení obsahuje zákaz, na základe ktorého stavebná sporiteľňa nemôže od spotrebiteľa požadovať úhradu poplatkov za vedenie, evidenciu alebo správu stavebného úveru alebo úetu, na ktorom je takýto úver vedený. Voei žalovaným boli úetované iba poplatky za vedenie sporiteľského úetu, nie úetu, na ktorom bol vedený medziúver, respektíve stavebný úver. Poplatky za poskytnutie medziúveru a poplatky za výpisy z úetu vyplývajú z el. X ods. 1 písm. d) úverovej zmluvy, ako aj z Prílohy č. 1 k úverovej zmluve, ktorá je jej neoddeliteľnou súčasťou. Výška poplatkov z pohľadu celkovej poskytnutej, ako aj nesplatennej sumy tvorí nepatrnú zanedbateľnú časť. Nemožno konštatovať, že by uplatňovaním poplatkov žalobca ako veriteľ zneužíval svoje postavenie voči žalovanými ako spotrebiteľmi.

1.3. K námietkam žalovaných ohľadne zosplatenia úveru súd uviedol, že obaja žalovaní úver nesplácali riadne a veas v zmysle dohodnutého splátkového kalendára, opakovane boli upomienkami vyzývaní na zaplatenie dlžných splátok, z výpisu z úetu - medziúverový účet 2017 vyplýva, že prvá upomienka bola žalovaným zaslaná už v apríli 2017, následne v júni, auguste a v decembri 2017 a každý mesiac v roku 2018 do zosplatenia úveru. Listom zo dňa 31. 08. 2018 vyhlásil žalobca okamžitú splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom, a to ku dňu 31. 08. 2018. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru bolo žalovanému v 1. rade doručené do vlastných rúk dňa 13. 09. 2018 a žalovanej v 2. rade dňa 06. 09. 2018, ako vyplýva z pripojených doručení. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru došlo ku dňu 31. 08. 2018. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ modifikuje ustanovenie § 565 OZ vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám tak, že podľa tohto ustanovenia je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok, že musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, eo je splnené, strata výhody splátok nastáva, kei si toto právo veriteľ uplatní a môže si ho uplatniť najskôr až po uplynutí 3-mesačnej lehoty od omeškania, z výpisu z medziúverového úetu ku dňu 01. 10. 2018 vyplýva, že posledný vklad bol uskutočnený 02. 05. 2018, omeškание nastalo prvýkrát so splátkou za mesiac jún 2018, splatnou ku dňu 15. 06. 2018. Žalovaní následne do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru nevykonali žiadne úhrady. Žalobca si svoje právo uplatnil v októbri 2018, rovnako bola splnená aj tretia podmienka, že žalovaní boli na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky upozornení v lehote nie kratšej ako

15 dní. Až po uplynutí lehoty 3 mesiacov nastane strata výhody splátok upravená v ustanovení § 565 OZ. Právo verite3a pod3a § 565 OZ v spotrebite3ských vz?ahoch koriguje ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, ktoré verite3ovi umožňuje zosplatiť dlh až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky za súčasného upozornenia spotrebite3a v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd dospel k záveru, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť medziúveru v súlade so zákonom, ustanoveniami Zmluvy a Všeobecných obchodných podmienok, žalovaní v 1. a v 2. rade ako dlžníci riadne a veas úver nesplácali, stratili možnosť splácania dlžnej sumy v splátkach.

1.4. Žalobca si v rámci zmluvného vz?ahu uplatooval od žalovaných sumu 243,- eur za upomienky v sume za upomienku 19,- eur. Rovnako si uplatooval úrok z omeškania z úroku z omeškania. Súd v easti oh3adne sumy 205,- eur za upomienky a úroku z omeškania zo sumy 10,13 eura žalobu zamietol. Súd nepovažoval za potrebné a v súlade s citovanými zákonmi, aby bolo žalovaným zasielané to3ko spoplatnených upomienok. Súd akceptoval náklady žalobcu za jednu upomienku každému zo žalovaných po 19,- eur. Ialšie boli nadbytoené. Ak si ich aj žalobca zapoeítal z uhradených splátok, súd zapoeítal v prospech žalovaných celú uvedenú sumu, pretože túto žalovaní nemali platiť a úhrady sa tak zapoeítali na oprávnený nárok žalobcu. Nie je možné si uplatoovať úrok z omeškania z úroku z omeškania. V podaní zo doa 19. 12. 2019 žalobca špecifikoval, že v istine je suma 10,13 eura ako úroky z omeškania, priedom z celej žalovanej sumy si žalobca uplatooval úrok z omeškania, teda aj z uvedeného úroku z omeškania. Súd preto istinu, z ktorej si žalobca uplatooval úrok z omeškania o sumu 10,13 eura, znížil.

1.5. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal pomerné právo na náhradu trov konania v rozsahu 98,1%. Žalobca bol úspešný v sume 21 477,69 eura - 99,05% a žalovaní v sume 205,- eur - 0,95%. Súd priznal žalobcovi náhradu trov v rozsahu 98,1% (99,05 - 0,95) uplatnených trov. V konaní neboli zistené žiadne výnimoené dôvody hodné osobitného zrete3a ani v okolnostiach danej veci, ani u strán sporu s poukazom na ustanovenie § 257 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonnej lehote odvolaním žalovaní v 1. a 2. rade v jeho výrokoch I. a III., priedom ho odôvodnili ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b) CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutoeoovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, § 365 ods. 1 písm. e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutoeností, § 365 ods. 1 písm. f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedli, že súd sa v odôvodnení rozsudku opakovane nedostatoene alebo vôbec nevysporiadal s námietkami žalovaných, neskúmal pravdivosť a platnosť parametrov úverovej zmluvy, ako podstatných náležitostí zmluvy o úvere, okrem iného pravdivosť a správnosť deklarovanej RPMN a priemernej RPMN za kalendárny štvr?rok, ktoré zakladajú nezákonnosť celej zmluvy, ako aj ostatných podstatných náležitostí, ktoré namietali v konaní žalovaní. Zároveň je rozhodnutie súdu zmätoené a založené na znení zák. e. 129/2010 Z. z., ktoré nebolo úeinné v ease uzatvorenia zmluvy o úvere. Týmto súd spôsobil nezákonnosť svojho rozhodnutia vo veci. Poukázali aj na predošlé vyjadrenia žalovaných vo veci, ktoré súd aj v novom rozhodnutí ignoroval. Súd v rozhodnutí opäť len stroho konštatuje, že parametre sú správne, alebo dokonca len, že sú v zmluve uvedené, eo je mimo kontext námietok žalovanej strany, keďže žalovaní nikdy nenamietali, že uvedené parametre zmluva neobsahuje, ale namietali práve ich správnosť, a teda aj platnosť a zákonnosť. Týmto sa opätovne súd nezaoberal, eim porušil žalovaných právo na spravodlivý súdny proces. Rozsudok je preto arbitrárny, neobjektívny a jednostranný v prospech žalobcu. Súd nevykonal navrhnutý dôkaz, o ktorého vykonanie žalovaná strana požiadala (vykonanie znaleckého preskúmania výpoetu RPMN), ako aj dôkaz - Návrh na zaeatie prejudiciálneho konania. Týmto sa súd, napriek námietke žalovanej strany, v konaní nezaoberal. Do pozornosti dali ustanovenia zákona e. 250/2007 Z. z. úeinného v ease uzatvorenia zmluvy, na ktoré súd vo svojom novom rozhodnutí znovu neprihliadal. Súd sa rovnako riadne nevysporiadal ani s námietkou poplatku za poskytnutie úveru, a to najmä v tej súvislosti, že o uvedený poplatok bolo žalovaným krátané plnenie zo strany pôvodného verite3a. Poukázali pritom na rozhodnutia súdov. Uviedli, že poplatok za poskytnutie úveru bol zaúetovaný na ?archu medziúverového úetu vo výške 252,- eur. Žalovaní namietali, že tento poplatok nefiguruje v celkovej cene produktu, teda v RPMN. Teda istina úveru je 20 748,- eur, nie 21 000,- eur. Rovnako aj úroky a úroky z omeškania nemôžu vychádzať zo sumy 21 000,- eur, ale len zo sumy 20 748,- eur. Týmto nezahrnutím poplatku/ov do výpoetu RPMN, teda ceny samotného úveru, sa súd v konaní opäť vôbec nezaoberal. Poistné ignoroval. Tvrdenie súdu o

tom, že žalovaní nesprávne vyhodnotili základ pre výpočet RPMN je svojvoľné a nepreskúmateľné. Súd uviedol, že výška RPMN (mediúver 5,98% a stav. úver 6,61%) bola v súlade s maximálnou výškou uvádzanou MF SR v súhrnnej informácii o údajoch o novoposkytnutých spotreb. úveroch veriteľmi za 3. štvrťrok 2016, pričom predtým konštatuje, že výšku RPMN nebolo možné presne určiť. Súd nezdôvodnil, prečo považoval dva údaje o riadnej aj priemernej RPMN pre jeden úver za správne, ak táto okolnosť bola namietaná žalovanými. Poukázali na ich vyjadrenia, kde preukázali, že skutočná výška priemernej RPMN v zmluve nemala byť uvedená vo výške 11,75%, ale cca 4%. Súd ignoroval námietku žalovaných o rozdelení jednej hodnoty RPMN do dvoch hodnôt, čím je celková cena úveru skreslená v prospech veriteľa a na úkor žalovaných. Žalovaní zaplatili minimálne 1 855,- eur na mediúver a 1 208,78 eura na sporiteľský účet, čo je spolu 3 063,78 eura. Veriteľ si započítava všetky platby najskôr na úroky, poisťné, poplatky a až nakoniec na istinu. Takýmto spôsobom si v konaní útuje zakázané úroky z úrokov. Uvedené tiež namietali ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a podmienku v rozpore s etikou a dobrými mravmi. Súd konštatoval, že žiadne neprijateľné podmienky zmluvy nenašiel. Napriek tomu, že samotný súd potvrdzuje, že sa jedná o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri uzatvorení spotrebiteľského úveru, vo svojom rozhodnutí, ako aj v celom konaní ani raz nepoužil ustanovenia Smernice EÚ 2008/48/ES o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia Smernice EÚ 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách v spotrebiteľských zmluvách. Zmluva má vadu aj v podobe zámerne chybných informácií ohľadom riadnej RPMN úveru, ktorá je účelovo zo strany žalobcu rozdelená na dve menšie hodnoty, avšak v zmluve je uvedená aj zmätoene - najskôr ako RPMN a následne aj ako „rovná odplata“, pritom s rôznymi hodnotami. Takto uvedená riadna RPMN je nesprávna, nezákonná a znovu účelovo vytvára dojem, že spotrebiteľ uzatvára výhodnejší obchod, ako tomu je v skutočnosti. Nakoľko žalobca poskytol jeden úver, nie dva, preto riadna RPMN úveru má byť uvedená ako jedno číslo, nie dve čísla pre riadnu RPMN. Taktiež dobu splatnosti nie je možné rozdeliť na dve doby 98 mesiacov a 84 mesiacov. Ak nie sú dve doby splatnosti, nemôžu byť ani dve RPMN, ani dve hodnoty priemernej RPMN za kalendárny štvrťrok. Uviedli, že dokázali, že zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu je bezúčelová a bezpoplatková z dôvodu porušenia povinností podľa § 11 ods. 1) písmena b), d) a f). Žalovaná strana v konaní namietala, že zo strany veriteľa nebola s odbornou starostlivosťou posúdená schopnosť žalovaných splácať úver. Z dôvodu, že veriteľ porušil svoju povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver hrubým spôsobom, nie je oprávnený požadovať zaplataenie úveru v celosti a predmetný úver je zároveň bezúčelový a bezpoplatkový. Z tohto dôvodu je zjavné, že zo strany žalobcu nikdy nemohlo dôjsť k zákonnému zosplatneniu celého úveru z dôvodu porušenia vyššie citovaných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. Aj z tohto dôvodu žalovaná strana nikdy nebola povinná uhradiť dlh v celosti. Poukázali na ustanovenie § 220 CSP a mali za to, že rozhodnutie je nezákonné, svojvoľné, nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. Z uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, a aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných v 1. a 2. rade uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom. Súd prvej inštancie dospel k správnym právnym záverom, čo sa týka rozsahu v napadnutom odvolaní. Dodal, že žalovaní vo svojom odvolaní neuvádzajú žiadne konkrétne skutočnosti, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie, alebo ktoré by inak spochybovali žalovaný nárok. Zároveň má žalobca za to, že dostatočne objasnil všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu, ako aj ku svojim tvrdeniam predložil všetky potrebné dôkazy. Z poskytnutej sumy uhradili žalovaní len sumu vo výške cca 1 855,- eur, pričom do dnešného dňa neuhradili od dátumu poslednej platby svoj dlh ani len čiastočne.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými osobami – žalovanými, proti výroku, ktorý bol v ich neprospech (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a po zopakovaní a doplnení dokazovania (§ 383 CSP), postupom na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaných v 1. a 2. rade zaplataenia sumy 21 682,69 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 21 682,69 eura od 01. 09. 2018 do zaplataenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 33089355, uzatvorenej na cieľovú sumu 21 000,- eur a žiadosti o poskytnutie úveru, uzatvoril so žalovanými zmluvu

o spotrebiteľskom úvere zo dňa 02. 01. 2017, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným medziúver vo výške 21 000,- eur pri úrokovej sadzbe 5,49% ročne. Žalovaní sa zaviazali úver splácať po 189,- eura mesačne. Finančné prostriedky boli žalovaným poskytnuté a začiatok splácania úveru bol určený na 01. 04. 2017. Žalovaní nesplácali úver riadne, a preto žalobca požiadal žalovaných dňa 31. 08. 2018 o okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 21 682,69 eura. Dňom 31. 08. 2018 došlo k zúčtovaniu zostatkov a príslušných obrátov na sporiteľskom a medziúverovom účte, čím sa vytvorila dlžná istina vo výške 21 682,69 eura. Rozsudkom zo dňa 18. mája 2021 súd prvej inštancie č. k. 25Csp/88/2019-268 uložil žalovaným v 1. a 2. rade zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 21 682,69 eura s 5% úrokom z omeškania od 01. 09. 2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalobcovi súd voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne priznal plnú náhradu trov konania. O odvolaní žalovaných voči tomuto rozsudku rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 26. mája 2022 č. k. 9CoCsp/35/2021-368 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom. V dôsledku odvolania zo strany žalovaných je predmetom odvolacieho konania vyhovujúci výrok a výrok o trovách konania. Zamietajúci výrok ohľadom zaplatenia sumy 205,- eur za upomienky a 10,23 eura titulom úroku z omeškania (II.) je už právoplatný.

6. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

8. Jednou z odvolacích námietok žalovaných bolo nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie na vec aplikoval ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. v nesprávnom znení, teda nie v znení v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

9. Za právne posúdenie veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok, teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

10. Keďže odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto odvolacia námietka žalovaných je dôvodná, vo veci vytyčil pojednávanie a na pojednávaní dal stranám možnosť vyjadriť sa k inému možnému právnomu posúdeniu veci, teda k použitiu ustanovení zák. č. 219/2010 Z. z. v znení v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a následne vec posudzoval, okrem už súdom prvej inštancie uvedených ustanovení, aj podľa týchto ustanovení.

11. Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

12. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu;

ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) odplatu podľa osobitných predpisov,

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

o) prípadné poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

p) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

q) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

r) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

s) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

t) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

u) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

v) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

x) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

y) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23,

z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,

aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

13. Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
- f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
- g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

14. Podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

15. Z obsahu spisu je zrejmé, že strany sporu uzavreli úverovú zmluvu podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, podľa zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v zneniach účinných v čase uzavretia úverovej zmluvy. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytol žalobca žalovaným v 1. a 2. rade medziúver vo výške 21 000,- eur. Žalovaní však podmienky zmluvy nedodržali, úver riadne nesplácali a z toho dôvodu žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Žalovaní na súde prvej inštancie namietali aj to, že okamžitá splatnosť úveru bola vyhlásená nesprávne, avšak v tejto časti sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená v súlade so zákonom. Žalovaní v konaní namietali predovšetkým nesprávny výpočet RPMN v neprospech spotrebiteľa a neuvedenie platnej hodnoty priemernej RPMN, čo má podľa nich za následok, že úver sa považuje podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) a f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Napriek opakovaným tvrdeniam žalovaných sa súd prvej inštancie správnosťou údaju o hodnote RPMN a priemernej RPMN nedostatočne zaoberal, keď len uviedol, že RPMN je v danom prípade v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, pričom žalovaní nepreukázali, že by tomu tak nebolo. Ako k takémuto záveru dospel, vôbec neodôvodnil a neodôvodnil ani to, prečo na preukázanie správnosti výpočtu nevykonal žiadne dokazovania, keď žalovaní navrhovali znalecké dokazovanie. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné. Keďže predmetná vec už bola odvolacím súdom zrušená a vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd postupoval vo veci podľa § 390 písm. a) CSP a vo veci vytýčil pojednávanie a Národnú banku Slovenska požiadal o posúdenie správnosti výpočtu RPMN pri medziúvere, stavebnom úvere, ako aj správnosti uvedenia platnej priemernej RPMN v zmluve, keďže ide o odbornú otázku a bez takéhoto odborného stanoviska nie je možné jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností konštatovať dôvodnosť, resp. nedôvodnosť žalovanými vznesených námietok.

16. Zo stanoviska zo stanoviska Národnej banky Slovenska (ďalej len NBS) zo dňa 22. 01. 2024 vyplýva, že podľa kontrolného prepočtu hodnoty RPMN pre medziúver je hodnota 5,91% a pre stavebný úver 6,38%, čo sa od údajov v zmluve 5,98% a 6,61% odlišuje minimálne a ešte aj to v prospech spotrebiteľov. Pri stanovení priemernej hodnoty RPMN medziúveru a stavebného úveru sa pri zmluve

zo dňa 02. 01. 2017 vychádza z tretieho kalendárneho štvrťroka 2016. Priemerná hodnota platná pre spotrebiteľský úver porovnateľný s medziúverom a stavebným úverom zo zmluvy podľa súhrnných informácií zverejnených na webovom sídle MF SR vo výške 11,75%. Zo stanoviska Národnej banky Slovenska zo dňa 26. 02. 2024, v ktorom NBS vykonala prepočet hodnoty RPMN pre jeden úver na bývanie, pričom hodnota RPMN na základe kontrolného prepočtu predstavovala výšku 5,99%, keďže veriteľ poskytol medziúver a následný stavebný úver súhrnne ako jeden spotrebiteľský úver na základe jednej zmluvy. V prípade, ak dôjde k poskytnutiu medziúveru, medziúver a stavebný úver nie sú poskytované ako samostatné úvery, ale úvery naviazané na seba. Vzhľadom na to, mal byť v zmluve uvedený údaj o výške RPMN a výške priemernej RPMN predpokladajúci zjednotenie medziúveru a stavebného úveru do jedného úveru. Týmto nie je dotknuté poskytovanie informácií spotrebiteľovi o výške RPMN a výške priemernej RPMN aj pre jednotlivé fázy úveru. Vychádzajúc z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, odvolací súd nepovažoval úver za bezúročný a bez poplatkov, keďže hodnoty RPMN uvedené v zmluve pre fázu medziúveru a stavebného úveru sa minimálne líšili od prepočtu hodnôt RPMN NBS, a to v prospech spotrebiteľov, žalovaní mali vedomosť o cene úveru, za akú im veriteľ úver poskytol. Pokiaľ by v zmluve bola uvedená len jedna hodnota RPMN vo výške 5,99%, táto by rovnako zodpovedala v zmluve uvedenej hodnote RPMN 5,98% pre fázu medziúveru s minimálnou odchýlkou, a teda žalovaní mali jasnú predstavu o cene úveru a boli s uvedenými hodnotami RPMN oboznámení, pričom pri poskytovaní úveru tieto nevyhodnotili ako nevýhodné a boli s nimi uzrozmenejší.

17. Okrem nesprávnej určenej hodnoty RPMN žalovaní v konaní namietali tiež nesprávne uvedenú priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok, ktorá je podľa § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

18. Žalobca v spotrebiteľskej zmluve uviedol, že priemerná hodnota RPMN spotrebiteľských úverov za predchádzajúci kalendárny štvrťrok v SR stanovená MF SR, platná ku dňu podpisu zmluvy, je 11,75%. Tento údaj nebol žalobcom uvedený správne, keďže z vyjadrenia Národnej banky Slovenska vyplynulo, že platnou priemernou hodnotou RPMN príslušného spotrebiteľského úveru v posudzovanej zmluve je hodnota 2,37%, čo je priemerná hodnota RPMN pre spotrebiteľský úver porovnateľný s úverom zo zmluvy podľa súhrnných informácií zverejnených na webovom sídle MF SR, pričom je potrebné vychádzať z tretieho kalendárneho štvrťroka 2016. Hodnota priemernej RPMN uvedená v zmluve je teda uvedená nesprávne, pričom takmer päťnásobne prevyšovala platnú hodnotu RPMN, ktorá mala byť v zmluve správne uvedená v zmysle § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Keďže hodnota RPMN v zmluve pre fázu medziúveru predstavovala výšku 5,91% a pre fázu stavebného úveru výšku 6,38%, mohla hodnota neplatnej a nesprávne uvedenej priemernej RPMN v zmluve vo výške 11,75% vzbudiť u žalovaných presvedčenie o výhodnosti poskytovaného úveru oproti úverom poskytovaným inými bankami. V skutočnosti však banky poskytovali spotrebiteľské úvery pri nižšej hodnote priemernej RPMN (2,37%), než tej, ktorá bola uvedená v predmetnej zmluve. Za uvedených okolností vyhodnotil odvolací súd úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva neobsahovala uvedenie priemernej RPMN platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

19. Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalovaných v odvolaní, tieto sú vzhľadom k už uvedenému bezpredmetné a časť z nich už bola zohľadnená pri výpočte Národnou bankou Slovenska (zohľadnenie poplatku za poskytnutie úveru 252,- eur, počítanie úrokov, zahrnutie poplatkov do výpočtu RPMN). Pokiaľ žalovaní namietali to, že zo strany veriteľa nebola s odbornou starostlivosťou posúdená schopnosť žalovaných splácať úver, a že žalobca porušil túto svoju povinnosť hrubým spôsobom, a preto nie je oprávnený požadovať zaplatenie úveru v celosti a predmetný úver a zároveň bezúročný a bez poplatkový, s touto odvolacou námietkou žalovaných sa odvolací súd nestotožňuje. Po tom, ako v priebehu konania na súde prvej inštancie žalovaní vzniesli túto námietku, žalobca predložil súdu doklady, z ktorých vyplýva, že sa zaoberal finančnou situáciou žalovaných pred poskytnutím predmetného úveru

a žalovaní predložili právnomu predchodcovi žalobcu požiadavku na čerpanie finančných prostriedkov, z ktorého bolo zrejmé, že čerpaním tohto úveru má byť uhradený skorší úver žalovaných v inej banke, vyplnili čestné prehlásenie o pracovnom pomere, vyžiadali si výpis zo živnostenského registra na spoločnosť žalovaného v 1. rade a informácie získaval aj z centrálného registra exekúcií. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval za preukázané splnenie si tejto povinnosti zo strany právneho predchodcu žalobcu.

20. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, zaoberal sa aj tým, v akej sume bol žalovaným úver reálne poskytnutý a akú sumu úveru doteraz splatili. Žalobca uviedol, že žalovaným poskytol úver vo výške 21 000,- eur, pričom žalovaní uhradili do vyhlásenia splatnosti sumu 2 394,08 eura a po vyhlásení splatnosti už nebol zo strany žalovaných uskutočnený žiadny vklad. Žalovaní uviedli, že zo strany žalobcu im bol poskytnutý úver vo výške 20 748,- eur, keďže suma 252,- eur predstavovala poplatok za uzatvorenie úveru a celkovo zaplatili sumu 3 063,78 eura, pričom toto svoje tvrdenie o výške v takomto rozsahu ničím nepreukázali, preto odvolací súd vychádzal z dôkazov, ktoré predložil žalobca.

21. Vychádzajúc z uvedeného záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, odvolací súd podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil a žalobcovi priznal rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru 21 000,- eur a sumou, ktorú žalovaní doteraz uhradili 2 394,08 eura, t. j. 18 605,92 eura a vo zvyšku žalobu zamietol. Keďže žalovaní sa s plnením dostali do omeškania, vznikol žalobcovi nárok aj na 5% ročný úrok z omeškania od 01. 09. 2018 tak, ako uviedol aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Ohľadne tohto nároku žalovaní nárok žalobcu na úrok z omeškania ani nespochybovali.

22. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, a vzhľadom k čiastočnému úspechu oboch strán a zmene napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd o trovách konania rozhodol, že žalobcovi sa priznáva voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 71,62%. Žalovaná suma bola 21 682,69 eura, čo predstavuje 100%, žalobca mal úspech v sume 18 605,92 eura, čo predstavuje úspech 85,81% a neúspech žalobcu predstavuje 14,19%. Celkový úspech žalobcu je potom 71,62% (85,81 – 14,19). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).